

ער:

עין משפט
נר מצוה

[illegible][illegible]

תורה אור השלם

1. וְהָיָה בְשֵׁמֶעַךְ אֶת
דְּבַר הַלֵּלִי הָאֵת
וְהִתְרַבַּד בְּחֶלְקִי הָאֵת
שְׁלוֹם יְהוָה לִי
בְּשִׁרְדוֹתַי אֶלֶף לִפְעֵם
לִפְתּוֹת אֵדֶנִּי אֶת־הַמִּצְדָּה:
אִי יִשְׁעָהּ לִי מִלֵּל לִי
אִי יִשְׁעָהּ לִי
בְּאִשֵּׁי הָהוּא וְיִצְבְּעָהּ
בְּכֵל הַלֵּלִי הַנִּבְחָה
כִּסְפֵּר הַזֶּה וְיִמְחַד לִי אֶת
שֵׁם מִתְחַת הַמִּצְדָּה:
דְּבָרִים כֵּן יִי־ס
2. וְדַעַתְךָ לִי שְׁלוֹם
אֲהֶלְךָ וּפְתִיחַ נֹדַךְ
אֵינִי כֵּן
תִּשְׁמָע:
3. אִי תִקְרָא לִי יִצְבְּעָה
תִּשְׁמָע יִמְחַד דְּבָרִי אֵם
לִפְתּוֹת מִתְחַת שְׁלוֹם
אֲבַעַב וְדָבַר אֲהֶלְךָ
שִׁירֵהוּ כֵּן
4. וְאִשֵּׁי אִשְׁרֵי יְקָה
אִשְׁהָ אֵת אִשְׁהָ וּמִחָה
אֵת אִשֵּׁי אִשְׁרֵי אֵת וְאִתְּךָ
וְלֹא תִתְּהָ וְזִקָה
תִּכְבְּסֶנּוּ:
יִקְרָא כֵּן
5. אֵם בְּאִיכָה הַכּוֹדֵה בְּכִיד
יִמְחַד וְאֵת יִמְחַד תִּכְבְּסֶנּוּ
וְאִשֵּׁי הָהוּא אֵת דְּבָרִי מִכָּה
אֵת דְּרַחַץ מִכְסֵּנֶיךָ
בְּפִגְמֵי כֵּן
אֵת דְּרַחַץ מִכְסֵּנֶיךָ כֵּן

לעזי רש"י

פרמייר [פרימבר"א].
לרחוק.
פונט"ש [פרינ"ט]. נוקב.

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

איזהו עני רשע ערוה. רשע ערוה איזא טונא דממשא
בטוטה צפרק הדיז נטול (דף כ. וס) אלז עני רשע
ערוס ליכא אלז האז נחודיה: **סמוך** צפירן. משמע הכא
דלכאנו נמי קאי וקשה דצפרק רשע (בימות דף קיב:) דקטן
אלז תקיז ליה נטולין ואמר בהאשה
דבה (סע דף ק. ו): דנשקוין פטורות
מן החללה ומן הייבוס אלמא בעילת
ונות האש ו"ל דלז חשיב מלמא בעילת
ונות דהא אמר צפרק הכותב (במסות
דף ג.) דקטן שטיילא אזוי אשה
כחותה קיימתה: **והמלוה** אלע צעי בו. משמע
דמלוה קעביד וקשה

אשרו גופו והמכבד
בניו ובנותיו בדרך י
לפירוקן עליו הכתוב א
אהלך ושקט נוד ולא
שאו^י חנו רבנ האור
את קרוביו ויהנושא
סלע לעני בשעת דוחה
^י או חקר^י וה' ענה
אותו ואת אחת מהן
עקיבא אומר אותו וא
אמר אבי^י משמעות
רבי ישמעאל סבר א
אחת מהן שכן כל
^י הינא ואם חמותו מד
סבר אותו ואתה א
חמותו הכא כתיב ר
מיתה איכא בנייהו ר
לאחר מיתה בשרפו
^י איסורא עלמא: פ
הרוצה אנשי עיר
את רעהו באבן או בכפר
המים או לתוך האור
ומת חיוב דחפו לתוך
ויכול לעלות משם ו
את הכלב שיסה בו
בפוטרי^י: נב^י
גאמרה די אמר
שהוא תניא נמי הכי
לפני מי שאמר והיה
בכל שהוא לפיכך
שיעור והני מילי ד
שבבול

עליו לתוך המים: רבנות קמ"ל רישא רבא איהו דחפו כיון דמא חייב סיפא רבוהו כיון דיכול לעלות מי מנן אמר שמואל דר לרבות את המצמצם לחיותה דחבריה בעי מחייב רב אחא בר קל וחומר ומה רוצתה כמזיד ואונס כרצון ו

לענין גלות פטור שליח פרק ביבד' ושם דף סו' ושם רש"י עניני חונס
 ופסולו וזקן פטור כמו שמתקן בירושלמי בין כל ויבן אצל הכלים
 וזהו שכתב והבאנו מל"ס אלל"ו וכגון אפילת ארץ וזית
 וספרק המניה (שם דף סו') והבטול בתרם (שם דף קיב') וצפרק
 ואלל"ו נדרות (בפסוק דף נד') הניה להן אביהן פרה שאולה ועבדות
 ואכלות משלמין וכו' מה שהניח אלל מה שהיוק לא וצפרק
 והפדה (ב"ק דף מו') גבי נכנס לאחר צעל הבית שלא בדרשות שפוטור
 שם את צעל הבית כשהיוק את הנכנס הריא דלא היו דיע רבי ועוד
 צפרק

הכי קלמר איז עני רשע ערום: שנכיל עניני ממשיע וזה המשהה יסור' ויכ' לחמר אין כך עני רשע ערום ישראל אלף המשהה כמו בוגדת: לפי דרכו. להנאחו: למען ספות. לחזר כמו ספי שאל על שטת (שפיה כע): רוס את הנאמה: שטע בדבר עני דלדבר וכן יולד ואת נאמה לתשמיש חזק שטע וכן גדולה לקטן: והמחזיר אבידה לביתו: הסוה וחדר כותי: לישאל ומראה בעצמו שהשכח אבדה אינה חשובה הוא ממות ביראה שאף לביתו: הו' עושה כן שלא נאטוה עוליה: רוס. עובדי כוכבים שנשעים ואין נאמין ליוצרים. נאמה ו' כנסת ישראל נאמה ליוציה ליראה וליקח מנומיו: והמכדה

במשפטין נאין: **סמוך** **לפירקן**.
עדיין קטנים הם: **סמוך** **לפירקן**.
שאלה ללוא היינו קטן כולי הלא
דמיוס שנה אז חצי שנה לא חזיה
עליו: **קרא ר' יענה**. לעיל מיניה
כמיז הלל פרוס לרעב לחמך וגו'
ומבשרך אל תתעלם היינו נושא בת
אחותי ומקרב את קרוביו. והוא בת
שנינו וכן ממקרב את קרוביו דכתיב
(משל כ) טוב שכן קרוב מאל רחוק.
ומלוא סלע לעני בשעת דחקו בכלל
פרוס לרעב לחמך וכי תראה ערוס:
אסא. תשמע עלי לרי' ישמעאל את
האמת מהן שכן כלשון יוני קורין לאחת
הינה וז"ק קרא ואיש אשר יקה את
אשה זו אשתו והדר את אמה בלש
ישרפו אשתו ואם חמותו: **ר' אומר**
אשתו ואם חמותו. מפרש ליה הש"ס
ואולי במאי קא מסיגלי הא ודאי לשרוף
את אשתו לא קאמר ר"ע: **משמעות**
דקרא. לשון משמעות המקרא
דקרא: **לרי' ישמעאל אסא** **תרא**
הוא. ואחמותו קאי ואם חמותו
מירשע דומה לחמיה כדאמר לעיל [פס].
נני לעשות להמטה כלמעלה וכו'.
לרי' אסא **הריני משמע**. חמותו
ואם חמותו וז"ק ישרפו אשתו ואסא
כן שמי אמהות כגון לקח את אשה
ואת אמה ואם אמה: **דכא אמר**
חמותו שאל עליה רבנא **לאחר**
מיסת **כסה איבא כינייהו**. אבל אם
חמותו לתרווייהו מדרשא לחמיה: **ר'**
ישמעאל **סבר חמותו לאחר מיסת**
כשריפא. כמחייב דה"ק קרא אפי'
לשון מתקיימת אלא אמת מהן שדקר
דכא ודאי אשמו לא קאמר קרא
דשדקר: **ר"ע סבר**. אסא שמיין
משמע וז"ק את אשתו קיימת שדקר
חמותו ואם לאו אין קאן עינש כשריפא
אלא ליסור ארור שוכב עם חותנתו:
מתני' **כסה**. פרימי"ל בלע"ז. אשתו
רשאו של חבירו ורופקו"ם בנים כדי
שלא יוכל להרים ויגנועו ומה:
שיסה. גירסא: **השיך**. שאלו את
הגשם בידו והוליתו והגיע שני גשם
בידו של חבירו. פלוגתא דרבי יהודה
ורבנא מפרש גמ' [פס]. **גמ' לא נאמר**
יד ככרסא. כמה דנאמר (מנדרס לא

באבן יד כלי עץ יד משמע שיש בה מלא אחיהו דנשיין שיעורא
 זביל בדרוב חביב [סס] ואם כלי ברזל הכהו: הסבירו ממין כלל שהוא.
 פועל יד תחיהו שחזבו יד מתח בשטח או נבלו: דבריהם מכריזו.
 שמוע"י נלע"ו. אלא הכהו להכריז דרך הכאה שיעורא בני:
 פעל נב דלאו איור דחשו. אלא שפיל מעממו וכן זה וככה עליו
 מלא תמו להרים להשו: שיכול לעלות משם. אדם אחר כינא
 בזה ושעה ברמה לו: פטור. הדוחק דלא עביד שיעור מיתה:
 או לרבות אם המלמס. היינו כונס שמלממו שם שאל יקום:
 מקין

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

נמרח ספני מה לא
נאמרה יד בבדלה. עי
מרדכי פרק הגזול קמח
סימן קלח:

מוסף רש"י

[illegible]